

A Bányász

A Magyarországi Bánya- és Kohómunkások Gazdasági Szövetségének Hivatalos Kézlönye.

Felelős szerkesztő: CSÓKA VENDEL. Kiadó: FAJD PÁL. Telefon szám: 46.	Szerkesztőség és kiadóhivatal: Salgótarján, Vasut-utca 4. szám. Megjelenik minden hó 1. és 15-én.	Előfizetési ár: 1 évre 9.60 P. 1/2 évre 2.40 P. 1/2 „ 4.80 „ Egyes szám ára 40 f.
---	---	--

Magyar Hét.

Az egész ország visszhangzik arról, hogy csak magyar árut vásároljunk. A magyar társadalom még soha ennél aktuálisabb, soha ennél megszívlelendőbb akciót nem indított, mint ezt. Ezer és ezer magyar munkás van a munkanélküliség szomorú tétlenségére kárhóztatva ugyanakkor, amikor külföldről száz és ezer vagonkételekben hozzák be az országba a külföldi árut. Az utóbbi időben mindenütt az egész világon hathatós és erőteljes mozgalmakat folytatnak azért, hogy a saját országuk által termelt árunak piacot teremtsenek.

Ezt a harcot minden államban támogatja a munkásság is. Ez a harc azt is jelentette, hogy a magyar munkásnak munkát teremtsünk, lehetővé tegyük annak a magyar munkásnak, akinek a saját országán kívül leginkább csak a nyomoruság jut osztályrészül, hogy idehaza, a saját országában találja meg a tisztességes megélhetését.

Az embert bizonyos öröm tölti el, amikor azt látja, hogy a magyar társadalomnak is van érzéke a magyar ipar termékei iránt és részt kíván venni abban a munkában, amely a magyar ipar értékesítését tűzte ki célul. Lehetővé akarja tenni, hogy az eddigi tétlenségre kárhóztatás helyett szorgos munkájával járuljon a roncokra tépett magyar haza felépítéséhez.

Minden magyar embernek ez a legszentebb kötelessége. Már régen meg kellett volna ezt valósítani, már régen meg kellett volna akadályozni, hogy a magyar ipar rovására külföldi áru özönljön be az országba és ugyanakkor a magyar munkások ezrei munkanélkül kénytelenek nyomorogni.

A magyar munkásban megvan a házája iránti szeretet, csak lehetővé kell tenni a részére, hogy megtalálja boldogulását, megtalálja a biztosítékot arra, hogy családját tisztességesen fenn tudja tartani. Mert az nem volt élet, amit eddig folytatott, ez nem volt más csak nyomorgás és tengődés, örökös küzdelem a nyomorúsággal.

A Magyar Hét hangoztatásával a magyar bányamunkások lélegzettek fel elsősorban, mert őket sújtja a legsúlyosabban a külföldi árunak, illetve szénnek a behozatala. A magyar bányáiparban mintegy 40 ezer bányá-

munkás dolgozik és termel évente 65—66 millió métermázsa, szenet de ugyanakkor behoznak évente, több mint 15 millió métermázsa külföldi szenet. Tehát a magyar széntermelésnek az egynegyedét külföldről hozzák be. Ha azonban figyelembe vesszük a kalória különbséget, ami a magyar és a külföldi szén között van, úgy joggal mondhatjuk, hogy a magyar széntermelésnek csaknem a felét külföldről importálják, a magyar bányáiparban foglalkoztatott magyar munkásoknak a rovására. A magyar bányamunkások ezt a termelést úgy érik el, hogy az évnél a nagyobb részében csak redukált üzemen dolgoznak, hetenként három, négy, de nagyon sokszor csak két napot és még ezen a napokon is számtalanszor küldik őket sétálni, dacára annak, hogy egy csepp kedvük sincs sétálni, mert ez azt jelenti számukra, hogy az amúgy is szűken jutott falat kenyér is elmarad.

Ha ez a Magyar Hét azzal az eredménnyel járna, hogy a külföldi szenet kiszorítják az ország közfogyasztásából, úgy a magyar bányamunkások hálával gondolnának azokra, akik ezt a nemes elgondolást ápolják. Sajnos, a magyar bányamunkásság már ezen a téren annyi csalódáson ment keresztül, hogy nem tud hinni ennek az akciónak a sikerében. Az államhatalomnak kell az ő egész hatalmával és súlyával oda hatni, hogy megakadályozza minden idegen szénnek a behozatalát. De ugyancsak szabályozni kell a magyar bányavállalatok üzleti politikáját is. Nem szabad megengedni, hogy a magyar bányavállalatok, a magyar szénnek az árait — a konkurencia hiánya folytán — toronymagasságra emeljék, mert akkor hiába való minden erőlködés, minden jóakarat, a magyar társadalom mégsem fogja pártfogásában részesíteni.

Magyarország szénbányászata az ország legfontosabb iparága, alapvető ipar, amely alapját képezi az ország gazdasági életének. Azt minden gondolkodó ember elismeri és tudja mindenki, hogy a magyar bányáipar kifejlesztésével lehet elsősorban az országot a mai viszonyokhoz képest a legrendezettebb helyzet magaslatára emelni.

A magyar bányamunkások várják az

eredményt, mert ha ez az akció eredménnyel jár, úgy ez az ő helyzetük megjavulását jelenti. Az a több, mint 15 millió métermázsa szén, ami külföldről jön be, 40 ezer bányamunkásnak adna rendes munkát, azonkívül sok olyan bányamunkásnak adna kenyert, akik munka hiányában kénytelenek télen bolyongani az országban és minden értékesebb holmijukat, amit keservesen tudtak megszerezni, kénytelenek elpocsékolni.

Ha a magyar társadalom látná azt, hogy a bányamunkás hányszor kénytelen keservesen megszerzett butorait elpocsékolni, nem azért, mert talán megunta, vagy jobbat akar venni, hanem azért, mert minden munkahelyváltozás alkalmával el kell adnia butorait, mert nincs meg a költsége a butora elszállítására.

Ezért felhívja a magyar bányamunkásság az egész ország lakosságát, — társadalmi állásra való tekintet nélkül, — hogy kövessenek el mindent, és ne csak Magyar Hetet rendezzenek, hanem állandósítsák azt az elhatározást és csak magyar szenet használjunk. Csak magyar szénnek a tüze mellett főzzük meg szerény étinket, csak magyar szénnek az andalító melege ringasson álomba, amikor munkánkban fáradtan hazatérünk.

Ha a magyar társadalom megszívleli a magyar bányamunkások ezen felhívását és ez által biztosítja a rendes munkálkodást, mindenkor hálával fog a magyar társadalom ezen akciójára gondolni.

Szolidaritás.

Ünnepet ülték a szomszéd államban, Ausztriában. Ünnepezték az osztrák köztársasági alkotmány tíz éves jubileumát. A napi lapok nagy hangon írtak arról, hogy Bécs ormain büszkén lengenek a köztársaság lobogói. És a piros zászlók testvérkedve simulnak össze a német-osztrák köztársaság színeivel.

Mindenestre szép megnyilvánulás az ünneplésnek ez a formája, megszívlelésre méltó, különösen azoknak, akik olyan nagy elszáratással hivatkoznak állandóan a más államok viszonyaira és a más államokban levő helyzetre. A „Népszava” ezt az ünneplést szintén kiszínezi és párhuzamot von a magyar és az osztrák viszonyok között. A

párhuzam vonást azonban, mint minden alkalommal, úgy most is egyoldaluan, párt-szempontról bírálja el és a szociáldemokrata pártnak akarja a javára könyvelni és minden más pártnak a munkáját egyszerűen elhallgatja. Nem veszi figyelembe azt a harcot, amit az osztrák nép szinte pártkülömbőség nélkül folytatott. Még élénk emlékeztünkben van az a küzdelem, amelyet a választások alkalmával az egyes pártok egymással szemben az osztrák nép érdekében vívtak, — mert ebben a kérdésben valamennyi párt megegyezett — folytatták. Általában az osztrák pártok harca mindig különbözik a többi ország pártjainak a harcától, de különösen elütőek a magyar pártok eddig folytatott harcaitól. Az osztrák pártok, amikor az osztrák nép érdekéről volt szó, megegyeztek abban, hogy csak az osztrák nép érdekeit szabad szem előtt tartani és az erőket összevonták, nem forgácsolták szét.

A magyar pártok ezzel szemben csak a saját érdekeiket tolták előtérbe, figyelmen kívül hagyták az ország és nép érdekeit. Különösen reá illik ez a magyar szociáldemokratapártra, aki kicsinyes pártérdekeiért állandóan oda dobta a közérdeket. A legkirívóbban kitűnik ez, ha figyelembe vesszük azt a hajszát, amit a szociáldemokrata párt folytat, az egyes pártokkal szemben. Nem tekinti azt, hogy az egyes, legtöbbször megfontolatlan akcióval, mennyi kárt okoz a tömegeknek, csupán csak azt számítja, mennyi haszon származik belőle a pártnak. De van még valami, amit figyelembe vesznek az egyes vezérek, tudniillik azt, hogy mit jelent az az egyes vezéreknek.

Miért tudnak a külföldi pártok együtt munkálkodni, ha arról van szó, hogy az egész nép vagy, ha csak egyes szakmákról van szó, összefogni és a harcot közösen folytatni. Nem féltékenykednek egymásra, legfontosabbnak azt tekintik, hogy küzdelmük eredménye az összesség javára szolgáljon. Sehol nem hallani annyi pártok közötti harcról, mint Magyarországon, elől jár ebben a harcban a magyar szociáldemokrata párt, sehol nem lehet olyan terrortól hallani, mint Magyarországon, amit a szociáldemokrata párthoz tartozó szakszervezetek folytatnak azok ellen, akik elég bátrak ahhoz, hogy nyíltan megmondják az ő más párthoz való tartozandóságukat.

Nagyon helyesen tenné a „Népszava”, ha reá mutatna, milyen helytelen ez, ha az egyik munkást a másik ellen uszítják ahelyett, hogy valamennyien közösen folytatnák a harcot a töke ellen. Nem sokkal eredményesebb volna-e az a munka, nem sokkal hatásosabb volna-e az a harc, amit így közösen folytatnak, mint az, amit szétszaggatva kis, töredékekre szakadva előrelátott kudarcra indítanak. Ezt tudja a Népszava is azonban attól fél, hogy az esetleges babérokat más is élvezni fogja, már pedig a szociáldemokrata párt szeretné mindenkitől elzárni, még a levegőt is. Ezért demagógia az, amit ez a párt folytat, a tömegek csak arra valók, hogy szállítsák a járulékot, gyártsák a bizalmat, azonban a küzdelem eredményeiből már nem részesülhetnek. A vezérek a munkásság előtt csak állandóan a harcot hirdetik, ők maguk azonban megalkuszak a helyzettel.

A magyar munkásság, aki figyelemmel kíséri az osztrák munkásság harcait, igyekezni fog, hogy Magyarországon is meghonosítsa azt a dicsérendő politikát, amit az össz munkásság érdekében folytatnak. Ezen gyökérvetésben nem fog törődni azzal sem, ha

ezt az egyes ugynevezett vezérek akarata ellenére kell megvalósítani, legfeljebb félre fogja állítani az utból azokat, akik a magyar munkásság boldogulását meg akarják akadályozni. A magyar munkásság már elég érett arra, hogy lerázza magáról a felesleges koloncot és felszabadítsa magát a rajta élőködők seregetől, mert amíg ez be nem következik, addig egészséges munkásmozgalom Magyarországon lehetetlen. A magyar munkásmozgalom már idáig is sok változáson ment keresztül, már nem az a minden megfontolás nélküli, vakon követő tábor, hanem egy higgadt megfontolással bíráló és számító harcos, aki minden harcát először figyelmesen átgondolja.

Ezeket a következtetéseket vonja le a magyar munkásság az osztrák eseményekből és ezeket fogja a maga részére értékesíteni. Megtanulja belőle a szolidaritás igazi értelmét és megtanulja annak használatát is és nem fogja megengedni, hogy a munkásság jóhiszeműségét egyesek akár a párt, akár pedig egyéni érvényesülésük szolgálta állíthassák. És ha a magyar munkásság ezt a tanulságot érvényre juttatja, úgy megtette kötelességét önmagával, a munkásság egyetemével, valamint országa érdekeivel szemben.

A Singer-varrófény — bármely varrógépre utólag felszerelhető — praktikus és kíméli a szemet! Kérje annak gyakorlati bemutatását. — Singer varrógép fióktároló Salgótarjánban a kath. templommal szemben.

A magyar bányamunkások helyzetének megjavítása.

Szövetségünk a nyár folyamán mozgalmat indított a bányamunkásság életmódjának a megjavítása érdekében. Egységes beadványokkal fordult a munkásság a vállalatokhoz, melyben a téli hónapokra kérte keresetének a megjavítását. A vállalatok egy része — mondhatjuk nagyobb része — ezt a kérvényt elutasította, csupán egy vállalat volt, aki kijelentette, hogy megfontolás tárgyává teszi és elhatározásáról majd értesíti a munkásságot.

A munkásság nyugodtan várta az elhatározást, mert megvolt győződve arról, hogy oly természetű kérést nyújtott be, ami elől nem lehet a vállalatoknak kitérni. Várakozásuknak meg volt azután az az eredménye, hogy a Salgótarjáni Kőszénbánya Rt. a folyó évi szeptember havi keresetnek a 25 százalékát segély címen folyósította. A többi vállalatok erre azután szintén kifizették ezt a segélyt, azonban az Első Dunagőzhajózási Kőszénbánya Társulat, a Salgótarjáni Kőszénbánya Rt. nagymányoki és szászvári üzemeinél, valamint a komlói kincstári bányája vezetései ezen segélyek kifizetését megtagadták. Ugyancsak nem fizették ki ezen segélyeket a borsodvidéki, valamint az ózdvidéki bányák.

A munkásságot a kérvények ilyen forma elintézése nem elégítette ki, hanem folytatta harcát. Azon telepeken, ahol egyáltalán nem folyósították a segélyeket, amikor a munkásság tudomására jutott, hogy mily okok alapján utasították el kérésüket, utána jártak és meggyőződtek annak igazságáról.

Sajnos ezzel elismerik, hogy a magyar szénbányaiparban oly szomorú állapotok vannak, amelyek szinte lehetetlenné teszik a munkásság kívánságainak a teljesítését. — Csaknem minden vállalatnak nagymennyi-

Közeledik karácsony szent ünnepe!

Legnagyobb ajándék,
legnagyobb öröm

egy pompás hangszer.

Kérje összes hangszereinket
felölő ingyenes diszfőárjegyzé-
künket és lemezjegyzékeinket.

Múlt évben 100.000 hangszereladás!
20.000 köszönő levél megelégedett vevőinktől.
Gyári árak! Elismert minőség!

MEINEL és HEROLD

hangszer-, beszélőgép és harmonikagyár
magyarországi fióktelepe
Budapest, IX., Üllői-ut 19.

szerű szénkészlete van felhalmozva, amit nem tudnak elhelyezni.

Ez szomorú tény, ez azonban még sem lehet okozója annak, hogy a bányamunkásság nyomora fokozódjon. Ezt az állapotot az államhatalom van elsősorban hivatva rendezni olyformán, hogy a magyar szeneknek igyekszik piacot teremteni, megakadályozni minden külföldi szénnek a behozatalát. — Amikor a magyar szénhiányt csaknem a felét külföldről hozzák be, akkor ne csodálkozzunk ha ilyesmi megtörténhetik. A bányavállalatok nem hajlandók lemondani arról a profitról, amihez már a béke idejében hozzászoktak.

Az államhatalom képviselőjének kötelessége kioktatni a bányavállalatokat arra a lemondásra, amelyet mindenkitől elvárnak. A munkásság már annyira ment a lemondás terén, hogy a legminimálisabb létfenntartása veszélyeztetése nélkül tovább nem mehet. A munkásság helyzete már tényleg olyan, ahogy azt a Népjóléti és Munkaügyi miniszter ur mondotta: „Akár milyen nehezen is, de mégis próbálnak valahogyan megélni.”

Tekintettel arra, hogy az utóbbi időben ismét emelkedtek a legfontosabb élelmiszeknek az árai, szövetségünk központjának javaslatára újabb mozgalom indul meg a munkásság helyzetének megjavítása érdekében. Ezen mozgalom megindítására szövetségünk központját az indította, hogy az utóbbi időben, dacára annak a nagy készletnek, amely a különböző bányáknál fekszik, a külföldi szenek árait tekintélyesen felemelték. Ez azt mutatja, hogy a magyar bányák helyzete sem lehet olyan tragikus, mint azt ők feltűntetik.

A magyar bányák eddig abban a kényelmes helyzetben voltak a munkássággal szemben, hogy állandóan elutasították azzal a megokolással: „Ja a magyar bányák tönkre mennek, ha újabb megterhelést kell vállalniuk.” Nem fogadhatja el a munkásság ezt az érvet, amely már agyon van csépelve, tessék a bányavállalatoknak is erőteljes mozgalmat indítani szentük elhelyezése érdekében.

Csak a legutóbb nyilatkozott az egyik legnagyobb bányavállalat vezérigazgatója, hogy „a szénpiac idej helyzete az idej évben megfog felelni a várakozásnak. „Ez az elismerés mindenesetre azt igazolja, hogy a magyar bányáipar helyzete nem olyan reménytelen, mint a vállalatok azt feltűntetik. Nem a munkásság kötelessége, hogy a magyar szenek elhelyezéséről gondoskodjon.

Ugyanúgy, mint a munkások követelik kérésüket megjavítását, a bányavállalatok is követelik szénük elhelyezését.

Mindezek alapján szövetségünk központi titkársága azt javasolta, indítson mozgalmat a munkásság egy újabb segély folyósítása érdekében. Ezt a munkásság elfogadta és már be is nyújtotta az újabb kérvényt amiben karácsonyra újabb segély folyósítását kérte.

A munkásság kíváncsian várja a bányavállalatok határozatát abban a tudatban, hogy ez elől kitérni nincsen mód, mert ugyanakkor, mikor a külföldi szeneket árban felemelik, ugyanakkor a magyar szenek elhelyezése is biztosítva van. És ha mégsem volna biztosítva, álljanak össze a bányavállalatok és igyekezzenek a társadalmat, valamint a kormányt ösztökélni arra, hogy szénüknek piacot teremtsen.

Lehetetlen állapot az, hogy a bányavállalatok állandóan a rossz konjunkturára való hivatkozással ütik el a munkásságot az élet-nívójuk megjavításától akkor, amikor olyan osztalékokban és oly kedvezményekben részesítik a tőke képviselőit, részvényeseiket és igazgatósági tagjaikat, hogy az a béke-időben is mint fogalom volt. Ha a munkásságtól megkövetelik a lemondást, diktálják ezt a lemondást a tőke képviselőinek is, mert ha a munkásság az ő nyomorúságának szinte toronymagasságával egyenlő áldozatot hozott, úgy hozzon a tőke is az ő profit-lemondásával áldozatot a haza oltárára.

Ezért a munkásság törhetetlen elhatározással ragaszkodik ahhoz, hogy a benyújtott kérvényeik alapján karácsonyi segélyben részesüljön. A munkásság megfogja találni a módját annak, hogy amennyiben ez a kérvénye is elutasításban részesül, úgy akkor azt az eszközt fogja alkalmazni, amely legalkalmasabb arra, hogy szerény kérései teljesüljenek.

A bányamunkások nyugbérének a revíziója.

1926. karácsonya a bányamunkások részére egy olyan újítást hozott, amiért a bányamunkások évtizedeken keresztül harcoltak. Ezen harcnak eredményeként 1926 karácsonyára megjelent a népjóléti miniszter 4400 stb. számú rendelete, amely végre rendezte a bányamunkásság szolgálati idejének a különféle telepeken való eltöltését. Ezen rendelet egyben szabályozta a nyugbér kérdését, megállapította, — sajnos elég mostohán — a nyugbér összegét is.

1926-ban, amikor ezen rendelet körül bábkodtak, szövetségünk már annak idején a legvilágosabban és a leghatározottabban megmondotta, hogy ennek a rendeletnek a végrehajtása a bányamunkásságot nem elégti ki, hanem csupán egy lépésnek tartja a rendes elbíráláshoz, amely elbírálást a bányamunkásság joggal elvárhat nem csak a bányavállalatoktól, hanem az államhatalom képviselőitől is. Szövetségünk központi titkársága a fenti számú rendeletnek a megjelenése óta már hegyekre menő beadványokban mutatott rá a rendelet tarthatatlanságára. Legfőképpen arra a mostoha elbírálásra, amelyet a szolgálati évek után járó segélyek, de még inkább a szakított idők összekapcsolása terén a rendelet magában foglal. Annak idején mikor szövetségünk központi titkársága félremagyarázhatatlan számadatokkal bizonyította igazságát és bizonyította a rendelet tarthatatlanságát, akkor

A JELLENKOR LEGJÓBB TISZTOSÍTÓ ANYAGA

Eternit

CSAK AZ „Eternit” VEDSZÓVAL JELELT LAP VALÓSI.
TÖRTÉNELMI HATÁSKOR LÉVŐ, TÖRTÉNELMI ÉRTÉKŰ ÉS EGY KÉRTES KÖNYV

**lárusító helyek: Bogenglück Ignác vas-, bőr- és festékár-
kereskedése, Salgótarján. — — Kun Testvérek épület- és
építőanyagok raktára, Kisterenye.**

a népjóléti miniszter és a kormányhatalom első képviselőinek megbízásából részt vett legfőbb funkcionárius is ígéretet tett arra nézve, hogy amennyiben 1 éven belül a szövetségünk központi titkársága által kifogásolt paragrafusok és maga a rendelet általánosságban kifogásolt része csak némiképp is baigazolódik, de különösen ha az évi mérleg ezt megengedhetővé teszi, úgy a rendeletet egy éven belül reformálják. Ezt a reformációt annak a szellemében ígérték, hogy figyelembe veszik mindazon sérelmeket, amelyek elől a rendelet kitért, illetve amelyeket a rendelet nem csak nem orvosol, hanem egyenesen még fájóbbá tesz.

Szövetségünk központi titkársága a beadványok egész garmadával járult ezen sérelmek feltárásával úgy a népjóléti és munkaügyi miniszterium illetékes osztályához, mint a Társadalombiztosító Intézet bányanyugbér osztályához és a temérdek sérelem orvoslását kérte. — Mindezekre még eddig csak ígéretet kaptunk, sajnos azonban végrehajtva, illetve a panaszok orvoslása nem történt meg.

A legutóbbi időben a népjóléti és munkaügyi miniszter, aki minisztersége mellett a társadalom egyik legszebb és legfenköltebb állását, illetve tisztességét tölti be, nyilatkozott, hogy ő maga is tarthatatlannak találja azt a helyzetet, amelyben — sajnos — a bányamunkásság szenved, de kilátásba helyezte, hogy a közeli legrövidebb időn belül ezen sérelmeket orvosolja és ezen orvoslás elsősorban a nyugbérösszegek feljavításában fog megnyilvánulni.

Amikor mi ebben a kérdésben szót emelünk, elsősorban eszünkbe jut az a sok ezer bányamunkás, aki egész életét a napsugár melegétől elzárva a föld alatt töltötte el és ma teljesen munkaképtelen, eltöltött egy emberöltőt a föld mélyében, hogy keresse azt a kincset, amelyből mások a maguk részére kényelmet, nyugalmat és boldogságot teremtetek. Azonkívül azon bányamunkások elgondolásából, akik ma még érzik csörge-dezni ereikben azt a lüktető erőt, amely képes arra, hogy mindazon kincseket, mely kincsek a föld mélyében rejtőznek — felkutassák, felszínre hozzák és lehetővé tegyék, hogy ebből nemcsak az egyesek boldogulását, hanem az ország felvirágoztatását is biztosítsák. Ennek ellenében azonban joggal elvárják, hogy amikor a kincskeresésben megöregedve megrokkannak, akkor legalább annyit nyújtsanak nekik, hogy a keserves munkában eltöltött hosszú esztendő után legalább emberi méltóságukhoz méltóan tudják leélni azt a pár napot, amely pár nap a sors könyvében részükre még elő van írva.

De szót emelünk azoknak a nevében is,

akik ugyancsak egy hosszú életet töltöttek a föld mélyében, azonban — sajnos — nem voltak olyan szerencsések, hogy ezt az életet, amely élet keserves munkájuk mellett zajlott le, egy helyen tudták volna eltölteni, hanem különféle bányatelepeken és bányavállalatok kötelékében, de mégis végeredményében egész életüket bányamunkával a bánya mélyében töltötték a kincskeresés szolgálatában. Ezen szerencsétleneknek csak azokat az éveket vették figyelembe, amely éveket 1914. július 1-e után töltötték el, az előbb eltöltött éveket figyelmen kívül hagyták és így a rendelet ezen intézkedésével a bányamunkásságnak azt a részét, amely a bányamunkásságnak egy legtekintélyesebb tömegét képviseli, kizárták annak a lehetőségétől, hogy dacára annak, hogy az egész életüket a bányában töltötték el, fizették a társadalmi járulékot, fizették a nyugbérilletéket és most mindezen kötelezettségek lerovása után mégis kirekesztették az ezzel járó kedvezmények élvezetéből.

Súlyos igazságtalanságok ezek, amelyek gyors és gyökeres orvoslást követelnek. A bányamunkásság joggal várja, hogy ebben a kérdésben minél sürgősebb, minél hatható-sabb és a bányamunkásságra megnyugtató intézkedés történjen. Ezt megkívánja nemcsak a nyugdíjas bányamunkások nyomorgó hada, de megkívánja a viruló életben levő bányamunkásság is, akik ma a kincseket termelik, hogy öregségük, rokkantságuk esetére biztosítva legyenek.

A sztrájk fegyverének helyes alkalmazása.

Sok szó esett már arról, hogy miként és mikor kell alkalmazni a sztrájk fegyvert. A munkásság között — mondhatjuk — állandóan folynak agitációk ez iránt. Most alkalmas, most kell megfogni a kérdést, sztrájkba kell állani és egészen bizonyos, hogy eredményeket fogunk elérni. Ezen kijelentésektől hangzanak a legutóbbi időkben a bányavidékek. Mindenki, aki nem ismeri a bányaviszonyokat, aki nincs tájékozódva a magyar szénbányászat helyzetéről, szinte önkénytelenül igazat ad ezen kijelentéseknek. Mert hiszen a közvéleményben állandó az a tudat, hogy a bányáiparban már évek óta bizonyos pangás uralkodik. Ezen pangásnak a következtetéseképpen a bányavállalatok minden alkalommal visszautasították a bányamunkásság kívánságait. A bányavállalatok voltak olyan ügyesek, hogy ezen elutasításokat mindenkor szépen körülbástyázták, igyekeztek, hogy a közvéleményt bizonyos ferde tájékoztatásokkal a maguk oldalára hangolják. Arra a szinte általános és hangzatos jelszóval, hogy a magyar bá-

nyák ugyanugy, mint a többi magyar ipar, a könyörtelen és szinte megáldozó trianoni békeszerződés következtében oly nyomorúságos helyzetbe jutott, hogy alig-alig bírja életét napról-napra tengetni. Elismerjük, hogy tényleg a trianoni békeszerződés Magyarország meggyomorításával, az ipar szembetűnően a bányáipart sújtotta a leg súlyosabban. Azonban ez még mindig nem jelenti azt, hogy a magyar bányavállalatok nem bírnák el a munkásság legelőkelőbb követelményét, vagyis azt, hogy tisztességes és emberi módon élhessen az a bányász, aki napról-napra, éveken, sőt egy emberöltőn keresztül a napvilágtól elzárva, a föld mélyében keresi a fekete gyémántot és véres verejtékkel teremti elő az aranyat nyújtó szénét.

Az ország ezen súlyos helyzetében a bányavállalatok igyekeznek a maguk részére gyümölcsöztetni azt a közvéleményt, amely a súlyos és általános igazságok nagy tekintélyével tiltakozásukat hangoztatják a megáldozó béke ellen. A munkásság ugyanolyan energiával tiltakozik ezen megaláztatással szemben, azonban megköveteli, hogy ezen megaláztatásokhoz hozzá ne adják még a bányavállalatok újabb megaláztatását az által, hogy a bányamunkásság megélhetését a lehető legalacsonyabbra szabták. Adják meg a lehetőségét annak, hogy mindezen megaláztatások következtében, amely megaláztatásokat győző és ellenséges államok gyakoroltak az országra és az ország minden lakosára, hogy legalább a bányamunkás ne érezze még ezen ellenséges megaláztatások betetőzése képen a saját országának lakosaitól, illetve azok egyes kategóriáitól, a bányavállalatoktól még egy ennél is súlyosabb megaláztatást, amely egyenesen az ő létét veszélyezteti.

A magyar bányamunkásság el van tőkéltve arra, hogy mindent elkövet az irányban, hogy a magyar szénbányáipar virágzásnak induljon. Azonban nem hajlandó magát alávetni a már sok helyen rabszolgasorsba illő elbírálásnak. A bányamunkásság ezen küzdelmében óriási nehézségekkel áll szemben. Hát azonban annak az öntudatnak, amely a munkásságot eltölti, nem engedi magát meggondolatlan cselekvésre ragadtatni. A bányavállalatok szinte számítanak arra, hogy a bányamunkásság időnkint sztrájkot rendez és ezen sztrájkot majd a vállalat hatalmi erővel, de még inkább a kiéheztetés fegyverével legyőzi. Csaknem minden vállalatnak óriási készletei vannak számítva arra, hogy mikor a munkásság a sztrájk fegyverét kívánja alkalmazni, akkor ezt a fegyvert visszafordítják, amely nem a megtámadottat, hanem a támadót találja el.

Hát nagyon tévednek a bányavállalatok, ha azt hiszik, hogy ilyen ugratásoknak a bányamunkások bedűlnek. Nem alkalmazkodik a sztrájk fegyverét már csak azért sem, mert látják az ezen a téren való kilátástalan harcot, nem ülnek fel azoknak az igazságoknak sem, amelyek igyekeznek sztrájkba kergetni a munkásságot, mert szemük előtt tartják azokat az eseményeket, amelyek a legutóbbi időben külföldön zajlottak le, úgy mint Kladnóban és Cseh-szlovákia egyik legnagyobb iparát, a vasipart izgatja, vagy az a harc, amelyet legutóbb a francia dők és kikötőmunkások folytattak, amelynek jelentőségét nemcsak a polgári lapok, hanem a „Népszava” is idézte és megállapította, hogy az ország közgazdaságát veszélyezteti.

„Turul”-nyomda r.-t., Salgótarján.

A fenti megállapítások már azért is érdekesek, mert Franciaországban történtek az események, amely Franciaország még a „Népszava” szerint is a szabad köztársaság hazája. Mármost a fenti leírt események azt igazolják, hogy a mindenkor hirdetett sztrájk, amely a nálunk is egyes vezetők úgynevezett munkásezerőit szerint az egyedüli fegyver a munkabér és a munkafeltételek rendezése terén, a fentiek szerint azt igazolja, hogy a sztrájk először az ország vérkeringését akasztja meg. Száz és ezer, sőt százezer számra mennek azoknak a számai, akik ebből a harcból kifolyólag a mindennapi megélhetés lehetőségétől vannak elűtve. Nem szólva arról, hogy a sztrájkban résztvevők, akik számszerűen több ezren vannak, nemcsak a mindennapi rendes megélhetéstől vannak elűtve, hanem hosszú hónapokon, sőt éveken át kell nyögniük, amíg ennek a sztrájknak az „eredményeit” élvezhetik.

Ezen eredmények élve-ete kitűnik abból, hogy utána egy hosszas nyomorgás következik, amely nyomorgással valamiképp letudják küzdeni, meg tudják téríteni azokat a költségeket, amely költségeket a sztrájk okozott. Tekintve, hogy a munkás nincsen abban a helyzetben, hogy neki a költségek előre készletben volnának rendelkezésre, ennél fogva adósságot kellett csinálnia. Ezen adósságok hónapok, sőt évek során át húzzák keresztül számításait még akkor is, amikor már ugyiszólván emlékezésükben sincs, hogy ők sztrájkot folytattak. Azonban a sztrájk következménye, vagyis az adósságok törlesztése még akkor is súlyos gondokat okoznak az egyes munkásoknak.

Mindenesetre megszívlelendő ez a példa, amely bár nem Magyarországon zajlott le, de mégis kíváncsú, hogy a magyar munkásság is vonja le a következtetéseket és alkalomadtán tudjon alkalmazkodni, amikor lelketlen kufárok holmi mézes-mázos ígérekkel akarják beugratni.

Tehát mindezeket szem előtt tartva, a harcnak azt az eszközt alkalmazzák, mely a legalkalmasabb lesz a munkásság helyzetének a megjavítására.

Helyicsoportok hirei.

Komló. Bernhart Henrik, szövetségünk ottani kerületi titkára minden héten szombaton egész napon át Komlón, Neumann József szobafestő és mázó lakásán tartózkodik és kéri a szaktársakat, hogy esetleges panaszaiikkal és egyéb felvilágosításért ide forduljanak.

Pécskerületi szaktársak figyelembe. Közzöljük, hogy kerületi ügyvédünk dr. Ligeti Kabos, Pécs, Mindszent-u. 24.

Oly ügyekben, melyekben a szaktársaknak ingyenes jogvédelem jár, a kerületi titkárság útján, egyéb ügyekben pedig közvetlenül fordulhatnak fenti ügyvédhez.

Mecsek-szabolcs. Beiratások és befizetések az otthonban bármikor eszközölhetők. Az otthon naponta d. e. 8—12-ig és délután 2—10 óráig van nyitva. Könyvtárórák: csütörtökön délelőtt 10—11-ig, d. u. 5—6-ig és vasárnaponként délelőtt 10—11-ig.

Pécsbányatelep. Beiratások és befizetések Linc János pénztáros szaktársnál eszközölhetők.

Itt hívjuk fel pécsbányatelepi tagjaink figyelmét szabolcsi otthonunkra, hol könyvtár, kuglizó és rádió áll a tagok rendelkezésére. Tekintve a két telep közelségét, a pécsbányatelepi tagoknak módjában van az otthon gyakrabban igénybe venni.

Tatabánya-Felsőgallai titkárság. Hivatalos helyisége Felsőgallán Schalkhamer-féle vendéglőben van. Hivatalos órák hetenként hétfőn, szerdán és pénteken d. e.

9—12-ig és délután 2—7 óráig. Minden panasszal és felvilágosításért ide forduljanak a szaktársak.

Ajka. Szövetségünk ajkai tagjai részére a beiratkozások és tagjárulékok befizetésének kezelésével a vezetőség végleges megválasztásáig Ifj. Papp Imre szaktársat bízuk meg.

Nagymányok. A tolnai kerületi titkári iroda Nagymányokon, a Finta-féle házban van. Minden panasszal, felvilágosításért a szaktársak forduljanak Bernhard Henrik kerületi titkárhoz.

Ha anyagi gondjai vannak, vagy ha jövedelme nem futja mindenre, keresetét

OKRÓL-OKRA

növelheti,
ha könyveink terjesztésére vállalkozik.

Mi ugyanis megtanítjuk, hogyan kell eladni könyveket részletesen. A kiadóaink mind márkás, irodalmi művek, amelyeknek terjesztésével tehát tisztességes megélhetést vagy minden esetre szép mellékjövedelmet biztosíthat magának. Még ma írjon díjtalan ismertető nyomtatványokért, amelyeket szívesen megküld a

PALLADIS
könyvosztálya
Budapest, V., Alkotmány-u. 4.

SINGER
varrógép

RÉG BEVÁLT JÓ MINŐSÉGBEN

Kedvező fizetési feltételek

SINGER VARRÓGÉP RÉSZVÉNYTÁRSASÁG

Salgótarjánban,
Fő-u. 75. szám. alatt
a róm. kath. templommal szemben.

Nyomdavezető: Friedler Sámu.